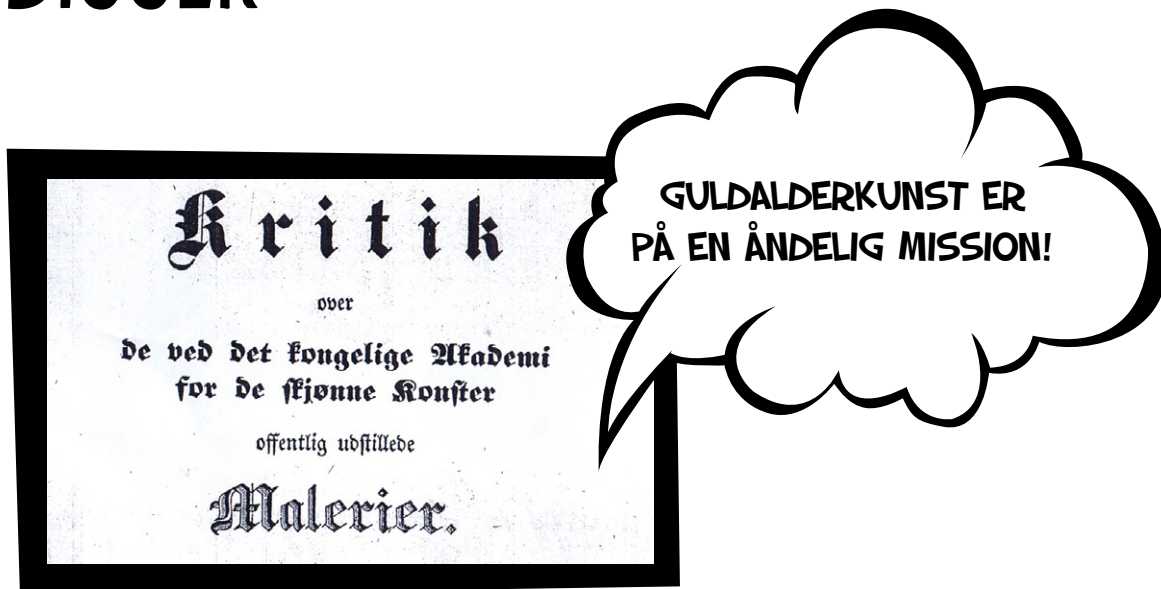

Karsten Friis Wiborg (1813-1885), kunstanmelder

”For at forstaae Skjønhedsideen, maa man have et aabent Øie for Ideens Leven. Man maa see den i dens hvilen i Gud, følge den paa den lange Vandring gennem Menneskeheden, og see den – en Verdens-Sol – atter synke i Uendelighedens Bølgehav.

Men er dette nødvendigt for den, der kun vil kunne fatte og forstaa et Kunstværk, hvor meget nødvendigere er det da ikke for selve Kunstneren! Når han nemlig ikke formaar at tænke, da træder han ud af Ideens Tjeneste og giver sig i Følelsens, Vilkaarlighedens Fangenskab.”

Karsten Friis Wiborg (1813-1885), kunstanmelder

”Og Begejstringen maa slukkes, naar den staar isoleret, naar ikke Besindighed belyser den med Tankens klare Fakkell; thi da er der imellem Kunstneren og hans Musa kun en ungdommelig blussende Elskovs Baand, ikke Kjærlighedens evige.”

”Ideen i al sin Klarhed skal beaande Kunstnerens Sjæl, den Undfangende: den skal beherske ham; hengiver han sig med den blotte, blinde Begejstring til den, da er hans Kjærlighed uægte. Han forråder sin herre med et Kys. Enhver sand Kunstner vil indrømme dette, naar han mindes de Timer og Dage, i hvilke han maatte vente, indtil det betydningsfulde Øieblik kom, i hvilket det ligesom Skjæl faldt fra hans Øine, saa han saa i et forklaret Lys sit Thema, der blev gjenemsigtigt for hans Tankeblink.”

Karsten Friis Wiborg (1813-1885), kunstanmelder

”Vi see altsaa, at at Konsten skal beaandes af Philosophien, og at enhver ægte Kunstner maa have en grad af Dannelse, for at føle sig helliggjort ved sin Konst, d. e. see sig knyttet til Himlen, til Gud selv ved det Guddommelige, der rører sig i ham, og hvis Organ han er.”

”Klar Gennemskuen og kraftig ordnede Stræben i alle det Endeliges Retninger er dens, er Tidens Fortrin, men Troen – men Religionen er bortvegen, Ideerne om Guds Personlighed, Christi Forløsnings Kraft, Sjælens Udødelighed LEVE ikke i denne Philosophi, ikke i dens Tid.”

”Men at navnlig Malerkonsten, Christendommens skønne Barn, ikke frodig kan trives uden at suge Liv af Moderens rige Bryst, - at Konsten overhovedet ikke uden Religieusitet kan udfolde sig, er saa klart at det vilde være en Modsigelse at tale om Konst i en Tidsalder, som aldeles manglede Religieusitet”